

ЛИПЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 14 (1152)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРСЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

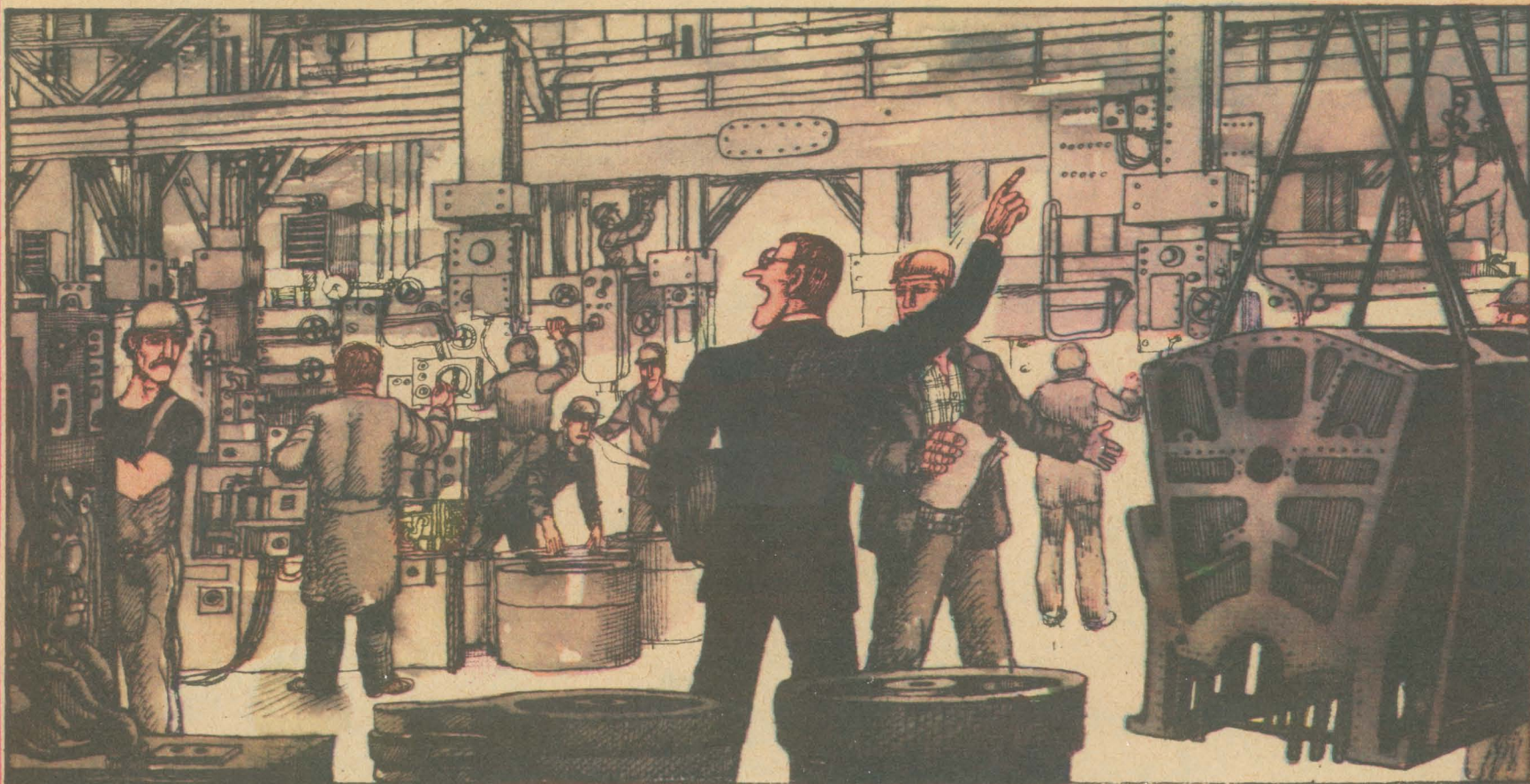

— Ну, то як, приступимо до збирання врожаю!

«Ми повинні оголосити справжню війну такій практиці, коли наші демократичні норми й установлення не підкріплюються ділами, коли задовольняються лише формою, видимістю справи».

(З промови Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ану, хлопці, давайте на цехові збори! Буде серйозна розмова про дисципліну.

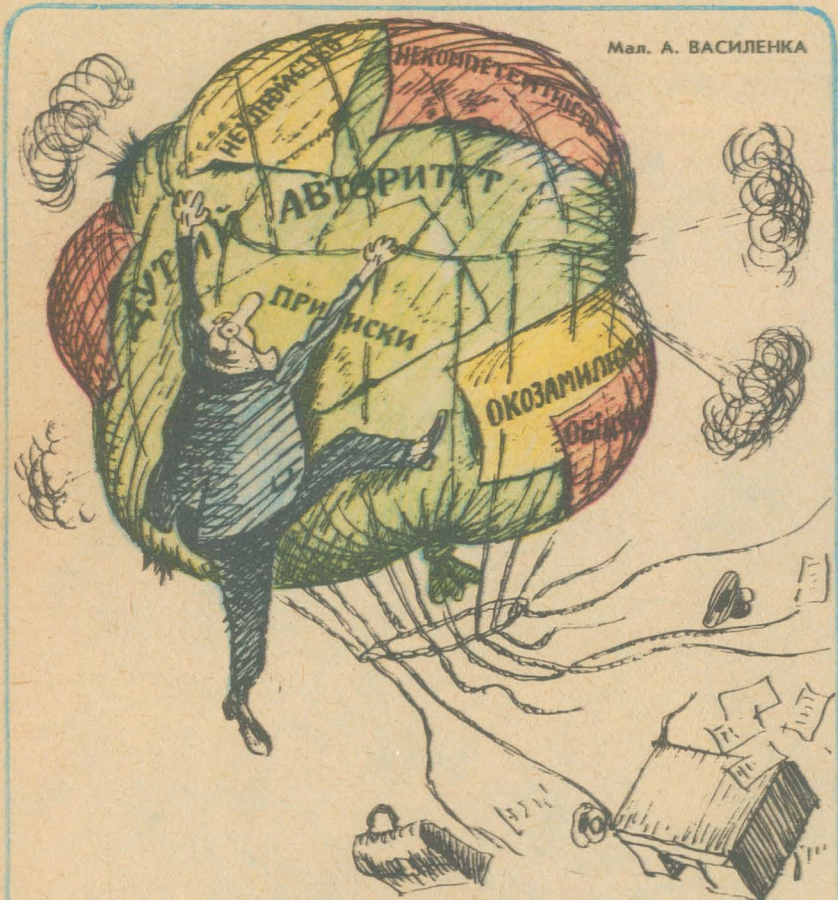
«Тих... у кого трапляється свого роду «висотна хвороба», підстерігають серйозні небезпеки і зриви».

(З доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненка на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

«Не можна залишати без принципової, партійної оцінки і дії тих осіб, які свідомо чи несвідомо, що називається, співають з чужого голосу, поширюючи різного роду плітки і чутки».

(З доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненка на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Одну він знає насолоду:
піднятися вище... від народу.
Не слід би забувати лиш:
далеко так не залетиш!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Підсилювач.

Подумати тільки, чого були варті колись безпаспортні і безгарантійні ложки, виделки, качалки, ополонки, друшляки. Купив, скажімо, виделку. Купити — купив, а яким боком, даруйте, яким робом нею користуватися?

лот». А це тому, що до кожного друшляка покупцеві люб'язно пропонують з тонким естетичним смаком оформлений паспорт — інструкцію. Яка мила, симпатична представниця щонайпрекраснішої половини людсько-

б великим гріхом. Тільки дослівно! Принаймні — основні розділи.

I. ПРИЗНАЧЕННЯ ДРУШЛЯКА

Друшляк призначено для різних кухонних робіт по приготуванню страв.

II. КОМПЛЕКТНІСТЬ

1). Друшляк	1 шт.
2). Паспорт-інструкція	1 шт.
3). Упаковка	1 шт.

III. ДОГЛЯД І ЕКСПЛУАТАЦІЯ

Друшляк має два упори, що дозволяє встановити його безпосередньо на каструлю. Дряпати (шкребти) гострими предметами сітку друшляка не рекомендується, оскільки це призведе до пошкодження покриття.

Після користування друшляк промити теплою водою і просушити.

Пластмасова ручка друшляка складається з двох половинок, які легко збираються і розбираються. Мити кип'ятком пластмасові ручки не рекомендується, бо це може призвести до їх короблення.

Сітку охороняти від сильних ударів, оскільки від цього вона може втратити форму.

Четвертий розділ присвячено «Підготовці друшляка до роботи», п'ятий — «Свідомості про прийняття», а

заключний — «Гарантійним зобов'язанням», з яких випливає, що при дотриманні споживачем умов експлуатації і догляду, він, себто споживач, зможе користуватися друшляком аж 12 місяців. І не менше!

А тепер скажіть, яка домогосподарка не уміється сльозами радості, озаймовившись із цим документом, у якому що не порада — то на вагу золота! І все ж, враховуючи, що вдосконаленню немає меж, хотілося б подати на розгляд виготовлювачів друшляка, заодно й авторів паспорта-інструкції, кілька пропозицій.

1. Розробити перелік несправностей друшляка, заходи по їх запобіганню, методи і способи їх усунення.

2. Запровадити гарантійні талони.

3. Назвати майстерні, які б ремонтували друшляки.

4. Вказувати тираж паспорта-інструкції, тип і сортність паперу, дані про кількість деревини (в кубометрах) чи лісонасаджень (у гектарах), котрі йдуть на виготовлення паперу для такого вкрай необхідного документа.

Враховання останньої пропозиції, безумовно, викличе незвичайний інтерес не лише у покупця, але й широкої громадськості.

**В. КИРИЛЕНКО,
О. ТРУХАНСЬКИЙ.**

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Яким кінцем до рота приставляти? Те ж саме і щодо друшляка. Що в нього насипати, що наливати? Яким боком повертати? Словом, суцільні проблеми.

Зате тепер із друшляком — ніяких проблем. Тут, правда, маємо зробити невеличке уточнення: ніяких проблем із друшляком виробництва Харківського моторобудівного заводу «Серп і мо-

го роду зображена на обкладинці. Яка зачіска, фартушок, лебедина шия! А який друшляк у її руках — диво з див!

Та годі про художнє оформлення. Головне — сам паспорт-інструкція, що складається з шести розділів. Усвідомлюємо, що просто переказати зміст цього незрівнянного документа було

Мушу, товариші, відразу вас попередити, що, перевіряючи скаргу колгоспників села Райгорода Кам'янського району на голову місцевого колгоспу О. І. Приходька, я виявився не на висоті: не зумів піднятися над фактами, глянути далі, ширше і глибше. Або, як натякнув мені другий секретар Кам'янського райкому партії О. С. Холявко, «пішов на поводу у недоброзичливців голови колгоспу».

А воно таки й справді — пішов. Підтвердився, наприклад, такий факт: Приходько обізвав злодійкою колгоспницю, бо зустрів її на вулиці з трилітровою банкою молока і вирішив, що воно — з ферми, а коли виявилось, що жінка купила його в сусідки — навіть не вибачився. От я відразу й подумав: а голова, видно, грубіян.

Переконався, що іншим разом Приходько викликав до себе колгоспника — інваліда другої групи, обізвав його симулянтком, пообіцяв примусити взяти лопату й піти щербини розкидати, і вже твердо вирішив: а голова таки справді грубіян.

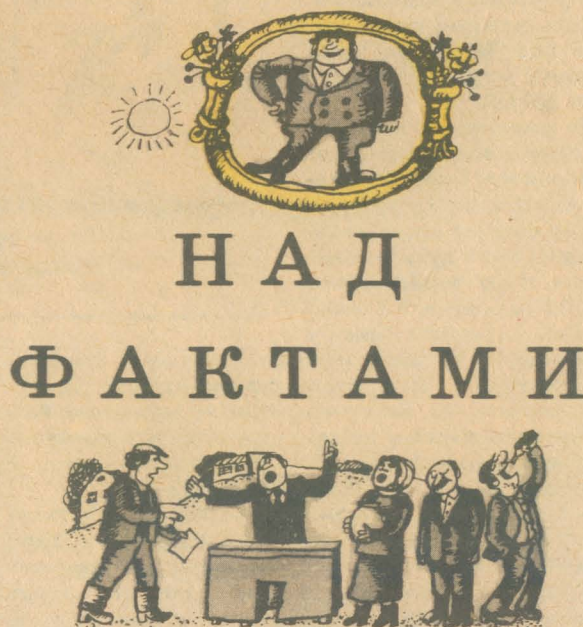
А недоброзичливці мені тут же третій факт підсунули. У колгоспі за розпорядженням голови приорали велику ділянку сої. Один з механізаторів, І. П. Панченко, повідомив про це в райком партії. Райком не зрозуміло чому переадресував скаргу назад, правлінню колгоспу. Відбулося його засідання. І хоч сувору догану оголосили Приходькові, бо діватися було нікуди, у хвіст і в гриву дісталось Панченкові. Усі виступаючі, в тому числі й сам голова, затаврували його вчинок як непатріотичний по відношенню до господарства, як зухвалу спробу кинути тінь на добре ім'я керівництва.

Виходило, що голова, окрім усього, ще й не любить виносити сміття з хати.

— А ви послухайте, що далі було, — продовжували недоброзичливці...

Я послухав, перевірів почуте. Виявилось, що історія із соєю глибоко запала Приходькові в душу і він усе мізкував, як би йому перед Панченком у боргу не лишилося. Нагода, на його думку, виникла під час наступної посівної. Навідавшись у другій половині дня на поле, де працювали два агрегати — Панченка і Берези, Приходько побачив, що Береза ледь стоїть на ногах, але не від утоми. Панченко був як завжди тверезий, проте це не похитнуло рішучості голови показати нарешті йому, де раки зимують.

Наступного дня з'являється на світ пояснювальна, буцімто це Панченко приніс уранці пляшку самогону, усі її гуртом розпили, поснідали і рушили в поле. А самогон виявився незвичайним: звалив з ніг Березу та його

напарника і не звалив господаря. Трохи згодом автор пояснювальної відмовився від своїх слів, пояснивши, ніби написав те, що йому звеліли, а насправді Береза підбадьорював себе власноручно купленим винцем. Проте його вже ніхто не слухав. Голова колгоспу оперативно зібрав партгруппу, наступного дня відбулося засідання партбюро. Виступаючі, а більшість з них — ті ж самі члени правління, які свого часу таврували Панченка за скаргу в райком, не зважаючи на пояснення Панченка, одностайно звинуватили його в спробі зірвати посівну кампанію. Тверезому Панченку оголосили сувору партійну догану із занесенням в облікову картку, а п'яному в дим Березі — просто догану.

Треба віддати належне Приходькові: у нього вистачило глузду не доводити справу до бюро райкому партії, яке, за статутим, повинне було затвердити або не затвердити стягнення, — від догани за версту тхнуло липою. Юридичної сили, таким чином, вона не набула, але очі Панченкові Приходько нею колов. І всім розповідав: скарги пише, а сам за організацію пияцтва «строгача» має. Розмову зі мною голова теж почав з цієї характеристики, забувши одну невеличку деталь: не дочекавшись, коли ж матеріали на нього потраплять у райком партії, Панченко подав заяву з вимогою зняти стягнення як безпідставне, і партійні збори цю заяву задовольнили.

От і скажіть мені: хіба можна розцінити цей

факт інакше, ніж як помсту за критику?

А приглянувся я, так би мовити, до морального обличчя голови колгоспу, — ой, леле! Та за невинніші витівки деякі керівники злітали зі своїх насиджених місць. А тут у районній прокуратурі ціла тека є, пухкесенька і свіжесенька, в якій зберігаються з належною скрупульозністю за протокольовані свідчення далекого від цнотливості ставлення Приходька до колгоспного жіноцтва.

Чесно кажучи, і на мене особисто Олексій Іванович Приходько приємного враження не справив. Якщо послухати його — так пів-Райгорода — це його вороги, які тільки й чатують, щоб голова на чому-небудь спіткнувся.

Одне слово, ситуація така: або півсела треба виселяти — тих, кого такий голова не влаштовує, тоді Олексій Іванович матиме змогу спокійно головувати, або ж нехай село залишається на місці, а...

— Ні-ні-ні, — заперечив другий секретар райкому партії О. С. Холявко, — як голова Приходько нас цілком влаштовує. Звичайно, він — не цукор, звичайно, якийсь привід для скарг він дає. Але ми його за це суворо покарали.

Що суворо, то суворо. Тяжко поплатився Олексій Іванович за свої гріхи, на своїй шкірі відчув, що таке нещадна принциповість, ледь, бідолаха, її пережив. Хіба це жарту — схопити на бюро райкому суворе попередження!

А тому, переконував мене Олександр Степанович Холявко, тепер можна піднятися (і треба зуміти піднятися) над минулими фактами, глянути далі, ширше і глибше. Колгосп «Ленінським шляхом» — не на поганому рахунку. А це — дуже важливо.

Так от, спробував я, товариші, за порадою секретаря райкому піднятися над фактами — і не зумів. Так і продовжую вважати, що моральне обличчя керівника — річ не менш важлива, ніж прирости живої ваги тварин.

**В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.**

Черкаська область.

Р. С. А я таки погрішив проти істини: забув, що над одним фактом усе ж зумів піднятися. Мене переконували, ніби Олександр Степанович Холявко так захищає Олексія Івановича Приходька тільки тому, що вони — куми: мовляв, другий секретар райкому — почесний батько дочки голови колгоспу. Але, як бачте, я цей факт навіть не згаду у фейлетоні, бо не вірю, що кадрове питання може вирішуватися на рівні кумівства.

В. Б.

Частина I, ненауково-фантастична

Віктор Сасенко витер піт з чола і сперся на заступ. Так, людина ХХІІ століття не створена для фізичної праці. Але нічого не вдієш. Консервативне Територіальне геологічне управління не виділило жодного електроекскаватора, відмовило навіть у поганенькому глибинному зонді! У геології, бачте, давно існує думка, що предки ще наприкінці минулого століття вичерпали всі корисні копалини. І тепер, якщо й шукати нові родовища, то тільки на інших планетах. Таким чином, земні геологічні організації поступово перетворилися на спеціалізовані архіви, в яких зберігаються документи, що ілюструють блискуче минуле земних надр. Але вся заковичка в тім, що ніхто тих архівів уважно не переглядав. Хоча їх вивчення наводить на деякі думки. Узяти хоча б мінеральні добрива. Уважно співставляючи дані про їхнє виробництво і внесення в ґрунт, будь-яка людина, знайома з елементарною арифметикою, помітила б, що витрачалося добрив практично на 10 процентів менше, ніж вироблялося. Куди подівалась різниця? А десята частина — це, погодьтесь, немало. На саму тільки Полтавщину у свій час завозилося 650 тисяч тонн мінеральних добрив щороку.

Але ці «архіваріуси» й чути не хочуть про пошукові операції... Пригадавши, як він розпинався перед радою спеціалістів, Сасенко спересердя ввігнав лопату в землю. І раптом помітив, що вона посвітлішала. Далі — дужче. Через кілька штиків земля стала світло-сірою. Сасенко дістав електронний аналізатор. За хвилину він впевнився: під ним жила чистого фосфоритного борошна!

Частина II, сучасна.

Десь за обрієм працюють хімічні заводи. Їх не видно. Навіть не чути шуму заводського. Але тут, на складських просторах Чутівського виробничого об'єднання «Сільгоспхімія», височать наслідки їхньої діяльності — купи мінеральних добрив. Фосфоритне борошно,

амофос, нітрофоска... В міру необхідності з них черпають колгоспи й радгоспи й щедрою рукою розтрушують в полях. Щоб росло і родило. І не просто так, а згідно з доведеними планами.

Але поки технологічна необхідність в тім'я не клює, мінеральні добрива лежать на складських майданчиках. Це хороше, спокійне слово — лежать. Але абсолютного спокою не буває. Особливо, якщо лежати просто неба. Добрива вивітрюються, вимиваються дощами, через місяць-другий про заводську грануляцію лишається тільки згадка. Разом з ручаями в навколишні балки стікають поживні речовини, задля яких без перекурів гули згадані заводи і мотало по коліях великовагові поїзди.

Скільки їх витекло, включилося у вічний кругообіг води в природі? Скільки залишилося? Про це в Полтавській облсільгоспхімії не знають. Але ні в кого з агрохіміків, гадаємо, не вистачить духу твердити, що втрати ті не перевищують допустимих 0,5 процента. В цілому по республіці називають цифру незрівнянно вищу — 10 процентів.

Що ж стосується конкретно Полтавської області, то величина втрат становить професійну загадку для самих агрохіміків. Може, 10, може, 15 процентів. А може, й усі 20... Система обліку така, що втрат нібито немає. І довідатися про них можна тільки завдяки епізодичним перевіркам Держстандарту. Хоча... В Чутівському об'єднанні (керуючий А. В. Зернюк) добрива, які вивозяться в господарства, інколи зважуються на вагах сусіднього комбикормового заводу. А інколи й не зважуються... У подібний спосіб зберігають і відпускають добрива в Семенівській райсільгоспхімії (керуючий Н. Г. Редун). Так само — в Карлівці...

І завжди баланс «одержали — видали» нагадує футбольний рахунок «0:0». Мовляв, на складах нічого не пропало...

Чи сприяє така блискуча система боротьби з реальними втратами? Вельми сумнівно.

Найперший аргумент, який доводиться чути, закинувши сільгоспхімії докір у поганому зберіганні мінеральних добрив: «У нас бракує складських приміщень!» Правильно. Але

— То як провів відпустку?
— Чекав телемайстра, але так і не дочекався.

ж можна — і треба! — краще використовувати існуючі споруди, протиставити нестачі критих складів чітку узгодженість усіх поставальницьких ланок. А що маємо насправді?

Склад на 7,5 тисяч тонн мінеральних добрив Карлівського виробничого об'єднання роками стояв без вікон, без дверей. І з добривами відбувалися приблизно ті ж перетворення, якби вони були просто неба: набиралися вологи, гранули руйнувалися...

Практично на всіх складських майданчиках облсільгоспхімії добрива змішуються як попало. Говорити про якусь технологічну доцільність внесення цих хімічних покрусів у ґрунт не доводиться...

Проблеми постачання і зберігання добрив втягли у свою орбіту не тільки агрохіміків. Зачувши, що на станцію прибуває цистерна з вуглеаміаком, залізничники клянуть свою долю. Приміром, у другому кварталі цього року облсільгоспхімії належить одержати 50 тисяч тонн рідких комплексних добрив. Своїх місткостей для їх зберігання у неї нема. Є в колгоспах і радгоспах. Загалом на 40 тисяч тонн. Але вони вже зайняті! Попередніми поставками. Куди дівати ці пахощі: вуглеаміак, аміачну воду? А нікуди! Хай стоять на залізниці. Будемо вибирати в міру звільнення тари у господарствах...

Ясна річ, залізничники не врівнують. Звичайно, вони скаржаться. Мало того, вони штрафують!

Минулого року райоб'єднання сільгоспхімії Полтавської області виплатили залізниці за несвоєчасне

розвантаження 56 цистерн майже 20 тисяч карбованців штрафу. І в цьому році події розвиваються за тим же сценарієм.

Цю ситуацію можна звести до того ж аргументу — бракує об'ємів, місткостей. Але чи завжди є потреба у накопиченні? Якщо так склалося, що в господарствах достатньо рідких добрив на цілий квартал, то чи не можна оперативніше поміняти адреси поставок? Невже система сільгоспхімії — сліпа, раз і назавжди заведена машина? Не кажучи вже про те, що залізниця — не камера схову, і її рухомий склад повинен все-таки рухатись.

Частина III, підсумкова, яка перегукється з двома попередніми

Виявивши свою неспроможність встановити величину втрат у межах області і зупинившись на середньогалузевих 10 процентах, автор усі найкращі сподівання покладає на всеохоплюючий закон природи, згідно з яким ніщо в цьому світі не щезає безслідно і ніщо з нічого не з'являється. Хочеться вірити, що мінеральні добрива, які з року в рік вимивалися дощами, стікали разом з водою в яри та балки, не зникли бозна-де, а відклалися в нові родовища, утворили глибинні мінеральні жили... І колись, у далекому майбутньому, завдяки сільгоспхімії людство матиме приємний геологічний сюрприз і вкотре упевниться, що земля себе ще не вичерпала!

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ЗАЗДАЛЕГІДЬ ДЯКУЄМО

добровольцям
із Товариства рятування на водах,
які погодяться

ВИТЯГТИ ЕКСКАВАТОР ЕКГ-4,6,

кинутий нами напризволяще і затоплений
на 5-й ділянці рудника
Верхньодніпровського
гірничо-металургійного комбінату.

Зголошуватися за адресою:
Дніпропетровська область,
Верхньодніпровський район,
м. Вільногірськ.

Дирекція комбінату.

ШУКАЄМО
ДОБРОГО ДЯДЮ,

котрий очистив би для нас
дитсадок,
перетворений керівниками колгоспу
«40 років Жовтня»
на склад.

ДОШКІЛЬНЯТА СЕЛА
ЗОЛОТАРІВКИ
Світловодського району
Кіровоградської області.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА ОРГАНІЗОВУЄ

для жителів с. Хомуця

ЕКСКУРСІЇ до ПОЛТАВИ

з відвіданням міської лазні, де вони
зможуть побанитися, а скарги про те,
що в Хомуці вже два роки не працює
баня, відтепер не розглядатиме.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ
ІМ. ШЕВЧЕНКА
Миргородського району
Полтавської області.

Пийте чай

тільки з термосів виробництва
Бучанського заводу
скляних виробів!

ГАРАНТУЄМО,

що ніколи не попечете язика. Варто
налити у наші термоси будь-яку гарячу
рідину, як вона за лічені хвилини
вихолоджується.

ДИРЕКЦІЯ

БУЧАНСЬКОГО СКЛОЗАВОДУ.

Київська область.

Увага!

Радіотелевізійному ательє міста
Виноградова (Закарпаття) потрібен
умілець, який зумів би полагодити
телевізор «Фотон-225», прийнятий за
квитанцією № 780123 від громадянки
Н. М. Чейпеш ще в грудні 1980 року.
Оплата — за домовленістю.

АДМІНІСТРАЦІЯ АТЕЛЬЄ.

У клубі Харківської райсільгосптехніки відбудеться ВЕЧІР ВИРАЗНОГО ЧИТАННЯ

рекламацій, що за останні два роки надійшли на адресу організації від
Нововодолазької райсільгосптехніки у зв'язку з неякісним ремонтом ходової
частини тракторів Т-74.

Примітка: вечір проводить відділ технічного контролю райсільгосптехніки.

До відома Керівників установ та організацій міста Києва!

Якщо ви бажаєте мати на своїй
території купи сміття,
укладайте договори
з Київським спецавтокомунтрансом.
Недорого, всього за три з половиною
тисячі карбованців на рік, ви матимете
зможу час від часу милуватися руко-
творними Еверестами.

За консультаціями звертайтеся до
адміністрації Київського науково-до-
слідного інституту клінічної та експери-
ментальної хірургії, яка уклала такий
договір на вивезення сміття, а тепер не
знає, що з тим сміттям робити.

Шукаємо водія-смішника

котрий наважиться водити автобус по
дорозі Полтава — Підлепичі, яку ми
проклали п'ять років тому і яка давно
вже перетворилася на одну велетенсь-
ку вибоїну.

Сміливцям звертатися за адресою:
Полтава, ремонтно-шляхова ділянка
Полтавського району.

СОВІСТЬ У ЖМЕНІ

Яхновський сидів біля вікна
електрички як на голках, час від
часу сторожко озирався, а праву
руку напружено тримав у кишені.

«Спокійно, Миколо Андрійови-
чу! Спокійно! Нерви в кулак! —
Може, все минеться», — шепотів
він пересохлими губами, коли до
вагона заходив новий пасажир.

Та він проїхав одну зупинку,
другу. По спині бігали мурашки. Від
напруження спіналося праве око
і тремтіли коліна.

— Ваш квиток? — раптом зупи-
нився біля нього чоловік у фірмо-
вому кашкеті.

— Що? — жахнувся Яхновсь-
кий і висмикнув з кишені руку.
На спітнілій долоні лежало
кілька монет.

Але зекономлених мідяків, які
забрали стільки нервів, на штраф
не вистачило. І жителю міста Фас-
това Миколі Андрійовичу Яхновсь-
кому довелося витягувати гама-
нець. І не тільки йому. Чекаючи
контролера, не одну нервову кліти-
ну безповоротно втратили і Андрій
Павлович Слюпо з Ровно, і Віктор

Павлович Ожинов з Вижицького
району Чернівецької області, і
Юрій Вікторович Гочапирський з
Баришівки Київської області, і Ва-
силь Михайлович Сливка з Семе-
нівського району Чернігівської об-
ласті, і Валентин Дмитрович Кото-
вич з Одеси... Цей перелік можна
продовжувати і продовжувати. Бо,
як проінформували нас в управлін-
ні Південно-Західної залізниці,
тільки у приміських та місцевих
поїздах щорічно штрафується біль-

ше ста тисяч безбілетних пасажирів.
А це означає, що держава
недоодержала б мільйони кар-
бованців.

У декого склалася думка, що на
дві-три зупинки навіть непристойно
брати квиток. Мовляв, скільки тут
їхати. Тут і пішки можна проїти.
Але не йдуть. Чекають електрички.
І яким праведним гнівом вибу-
хають, коли та електричка запізню-
ється. І заспокоюються лише тоді,
коли благополучно проїдуть без
квитка, затиснувши, наче п'ятак,
совість у жмені.

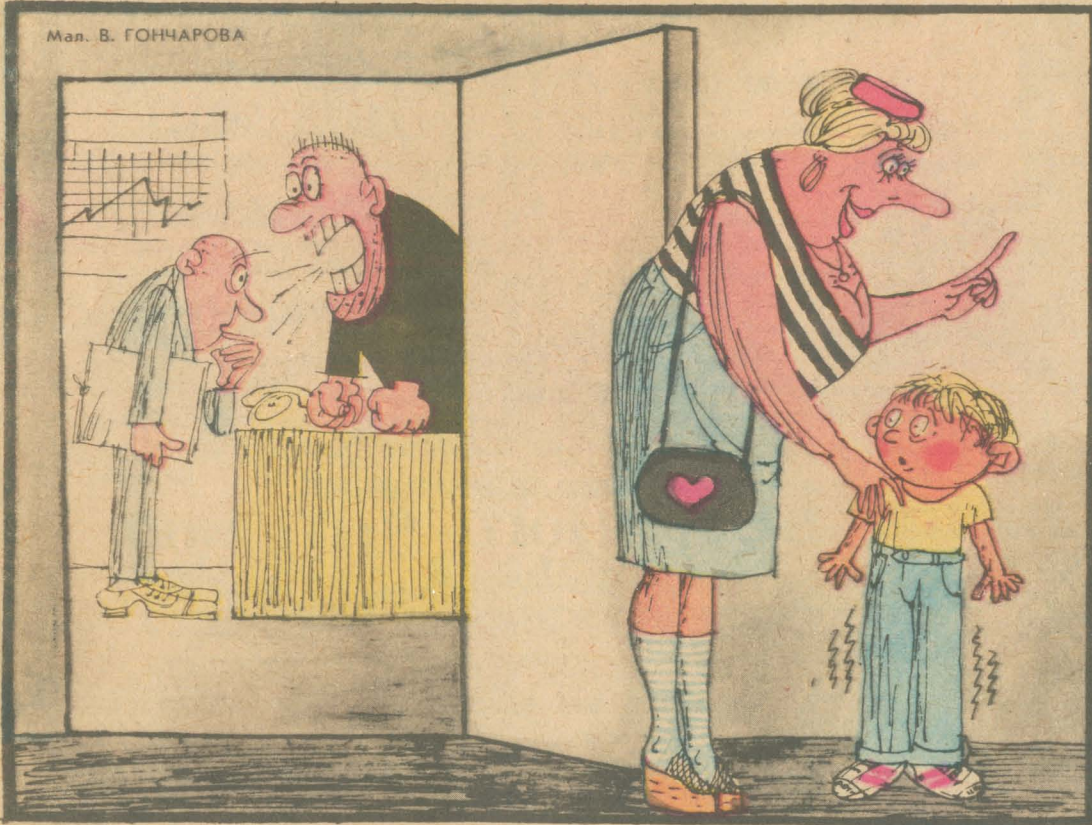
С. ДАВИДИЧ.

Відома, що самогінноз позитивно впливає на нервову систему деяких товаришів, береже їхнє здоров'я, хоча, як бачимо з фейлетону «Сеанси самогіннозу» («Перець» № 2) дуже шкодить справі. Надто спокійне ставлення деяких керівників виробничих підрозділів Харківського відділення Південної залізниці до своїх службових обов'язків призводило до того, що вагони під вантажно-розвантажувальними роботами систематично простоювали.

Як повідомив редакції Харківський транспортний прокурор А. Х. Мусякаєв, усі вказані у фейлетоні факти при перевірці підтвердились. Начальника станції Харків — Червоноградський Кобця С. П. з посади звільнено. На заступника начальника станції Свидла В. І. та завідуючого вантажним двором станції Махонькова А. Г. зроблено грошові нарахування для часткової компенсації збитків, завданих державі.

ЯК ПОРЯДНІ ЛЮДИ...

ГУМОРЕСКА

— Та що ти, Петрику, тато в нас добрий, лагідний. То він тільки на роботі такий.

Обідня перерва. Як завжди, крокую додому.
— Прителіпався! — привітно зустрічає дружина.
— Грію, грію обід, а тобі й горя мало!
— Поки добрався... — мимрю. — Пішки дуже не розженешся.

— Порядні люди вже добрались! — вона красномовно показує на двір, заставлений автомашинами. — Порядні люди пішки не шморгають, а пір'ячком летять додому!

Мовчу — що скажеш? У дружини ідея фікс — щоб усе в нас було не гірше, ніж у сусідів. Стимулююча ідея. Правда, стимулює вона, в основному, сімейні скандали.

Не встигаю досьорбати борщ — загуркотіло. — Подивись, подивись! — жінка прилипає до вікна. — Ач, козиряться!

Мені нічого дивитись — машини я впізнаю по звуку мотора. Така професія. Плюс трошки уяви. Ось переможно рушає з місця Адаменко. Хвацько вилітає з двору Петренко. Вправно вирюлює Сидоренко. Недбало — Тесленко. Цугом сунуть Гуркошук — Волошук — Бабійчук. Обганяють один одного Бекало і Мекало. І останнім урочисто залишає принишклий двір Гей-Бей-Хасаногли.

— Живуть люди! — гірко підсумовує дружина. — Один ти — опецьок безперспективний, нічого в житті не досягнеш!

Щоб досягти чогось у житті, потай від жінки звільняюсь з безперспективної роботи автоконструктора, влаштовуюсь у іншому місці. Сяючі перспективи цього місця відкриваються переді мною в перший же день роботи. Точніше — в першу обідню перерву.

Додому прибуваю з такою помпою, що всі сусіди мало не вилазять з вікон. Бачу біде обличчя дружини, на якому жах змінюється безмежною радістю, коли вона впізнає мене. Зламавши три сажанці, дві лавки і грибок, мало не скинувши з клумб машини Адаменка — Петренка — Сидоренка — Тесленка, ледве не розчавивши Гуркошука — Волошука — Бабійчука, трохи не розтрошивши Бекала-Мекала і майже перекинувши Гей-Бей-Хасаногли, укріплююся на дитячому майданчику.

Дсері в квартиру відчиняю ногою, і дружина падає мені на груди.

— Коханий! — шепоче вона. — Нарешті і ми, як люди!

З любов'ю подає вона обід. Прислужує, як рабиня султану. А я по-султанськи поглядаю у двір, де починають роз'їжджатися приголомшені і морально знищені сусіди. Обережно вибирається Адаменко на МАЗі. Вислизає Петренко на КраЗі. Виборсується Сидоренко на КамАЗі. Видряпується Тесленко на БелАЗі.

Задкує Гуркошук на молоковозі. Бочкує Волошук на бензовозі. Рачкує Бабійчук на сміттевозі.

Нишком тікає Бекало на пересувній книгарні. Тишком зникає Мекало на розсувній кав'ярні. І зовсім метафізично дематеріалізується Гей-Бей-Хасаногли на автофруктоовочепотїзді.

...Тепер все у мене, як у порядних людей. Навіть краще.

Обідня перерва. Як завжди, крокую додому на своєму крокуючому екскаваторі.

Євген НАУМОВ.

НАРЯДНІ УСМІШКИ

САМООБСЛУГОВУВАННЯ

Головний бухгалтер Петренко голосно чхнув і запитливо глянув на своїх співробітників. Та ніхто з колег не побажав йому здоров'я. Тоді він сам до себе промовив:

— На здоров'я. Дякую.

Повідомив І. ІВАНІШИН.
с. Дуба
Рожнятівський район
Івано-Франківська область.

ПОРАДИВ

Було це за старих часів. Перед великоднем ходить піп по селу — «данину» збирає. Заходить до тітки Секлети. А там — лише малий синок.

— Де мати? — запитує.

— Пішла до сусідів хліба позичати. Піп розсердився. І от, виходячи з хати, він помітив на лежку під рядиною жіночі ноги...

— Скажи, мармузо, матері, — звертається піп до малого, — щоб, як буде ще виходити з дому, забирала з собою і ноги.

Повідомив І. СЛІПЧЕНКО.
м. Кіровоград.

МАЙСТЕР

— Переробив оце я, куме, грубу, не димить уже, та й дров не треба багато — гріє добре.

— Найшов чим хвалитися! Он я пере-

робив свою плиту вдома: така тяга, як укинеш поліно, то аж на став вилітає.

Повідомив П. АСТАФ'ЄВА.
с. Леонівка
Макарівського району
Київської області.

КОЛОДА

Одного разу Іван перебрав у веселій компанії і аж пізньої ночі з'явився додому. Б'є кулаками в двері:

— Від-ч.. чини!

— Хто такий? — дружина із-за дверей.

— Від-ч.. чини!

— Хто там?

— Ко-ко... колода!..

Дружина впізнала голос, відчинила. Чоловік хотів взійти, зачепився об поріг і колодою гелпнувся на підлогу. Трохи полежав, підняв голову і каже:

— А тепер пилай! Я вже дома!

Повідомив В. ГУСАР.
м. Київ.

ВІДОМА ІСТИНА

— Пішли в буфет, вип'ємо по півбокала пива.

— Чому по півбокала?

— Та в цьому буфеті більше не наливають.

Повідомив О. СТЕЦЮК.
с. Павлопіль
Нікопольського району
Дніпропетровської області.

НЕПРАВИЛЬНО було б категорично стверджувати, що чуйні люди напричч перевелися. Це зовсім не так — вони ще частенько стрічаються.

Якось одного зимового дня, здіймаючи за собою сніговий шлейф, до автозаправної станції Балаклійської нафтобази Харківського територіального управління Держкомнафтопродукт підкотив бензовоз, за кермом якого сидів водій Гура. Описувати в усіх тонкощах, як йому вдалося вкрати понад 700 літрів бензину АІ-93, не варто. Це діло суто специфічне. Тим більше, що не встиг той Гура проїхати і кількох кілометрів, як його схопили за руку.

— Що ж це таке? — обурився до глибини душі директор згаданої нафтобази Микола Олексійович Столбовий. — І як це розуміти?

— Та я... Та вже... Винен...

І розтануло директорове серце. Бо надто вже чуйним виявилось.

— Що ж ти, любчику... Нью-ню-ню... — лагідно мовив. — Бензин — дорога річ. Ми його маємо економити, а не красти, ріднеський ти мій. Ти більше не будеш? Ну, скажи, скажи, що не будеш.

І водій сказав. На тому все й закінчилося.

Майже аналогічну операцію провернув якось і старший оператор тієї ж нафтобази Микола Андрійович Сугак. А чого б не запуснути руку до державної кишені, коли за нафтопродукти йому пообіцяли швелери, труби та інші будівельні матеріали для власного вжитку? Правда, вкрав М. Сугак у держави не бензин, а кілька

бочок дизельного мастила. От тільки збути не встиг — попався.

Покрутили це діло у відділі внутрішніх справ Балаклійського району Харківщини, так на нього подивились, з іншого боку глянули і... закрили. Мовляв, намагався поцупити, але ж не поцупив. Аби ж з точки зору закону все виглядало пристойно, про всяк випадок додали:

НЮ-НЮ-НЮ!

— Нью-ню-ню, Миколо Андрійовичу, золотий ти наш. Це ж не твоє власне? Не твоє. Отож і не годиться його брати.

Старший оператор оте «ню-ню-ню» зрозумів по-своєму, і його понесло по бурхливих темних хвилях різноманітних порушень: що не перевірка, то й знаходять у нього залишки нафтопродуктів. І не якусь там мізерію, а повновагові тонни бензину, дизпалива і різних мастил. Чималі ємкості, до яких було приставлено старшого оператора, ніби мали подвійне дно. Відпустить якомусь із колгоспів належного дизпального, а воно наче й не відпускав. Тому — недолив, цьому — недодав. Самі розумієте, що залишки ні з чого не виростають. На заводах, у колгоспах, на підприємствах

криком кричать, мовляв, пального не вистачає, а в ємкостях М. Сугака його, у них же поцупленого, багатенько накопичувалося.

Тільки всі оті, м'яко кажучи, порушення закінчувались тим же: керівництво і нафтобази, і Балаклійського району, і територіального управління, яке очолює Володимир Федорович Кошкар'єв, досить обережно і лагідно сварилися

ну станцію заправником, де йому, до речі, теж невдовзі вдалося наламати чималу купу дров.

— А нас чого ображають? Нехай і на нас хоч трішечки понюнюкають. Хіба ми гірші за якогось там оператора? — вирішили деякі працівники Савинської автозаправки.

І почали в бензин... доливати солярку. За не зовсім офіційними даними, робили цей коктейль половина на половину. Невже й цього разу на злочинців лагідно посваряться пальчиком?..

На багатьох нафтобазах Харківського теруправління залишки нафтопродуктів досить вагомі. Вони коливаються в межах від 3 до 5—7 тонн після кожної перевірки. Звідки беруться такі лишки, можна тільки здогадуватися.

— Бензин — це не якась там водичка! — цілком авторитетно і безапеляційно пояснює ситуацію начальник управління В. Кошкар'єв. — Багато чого й від температури залежить.

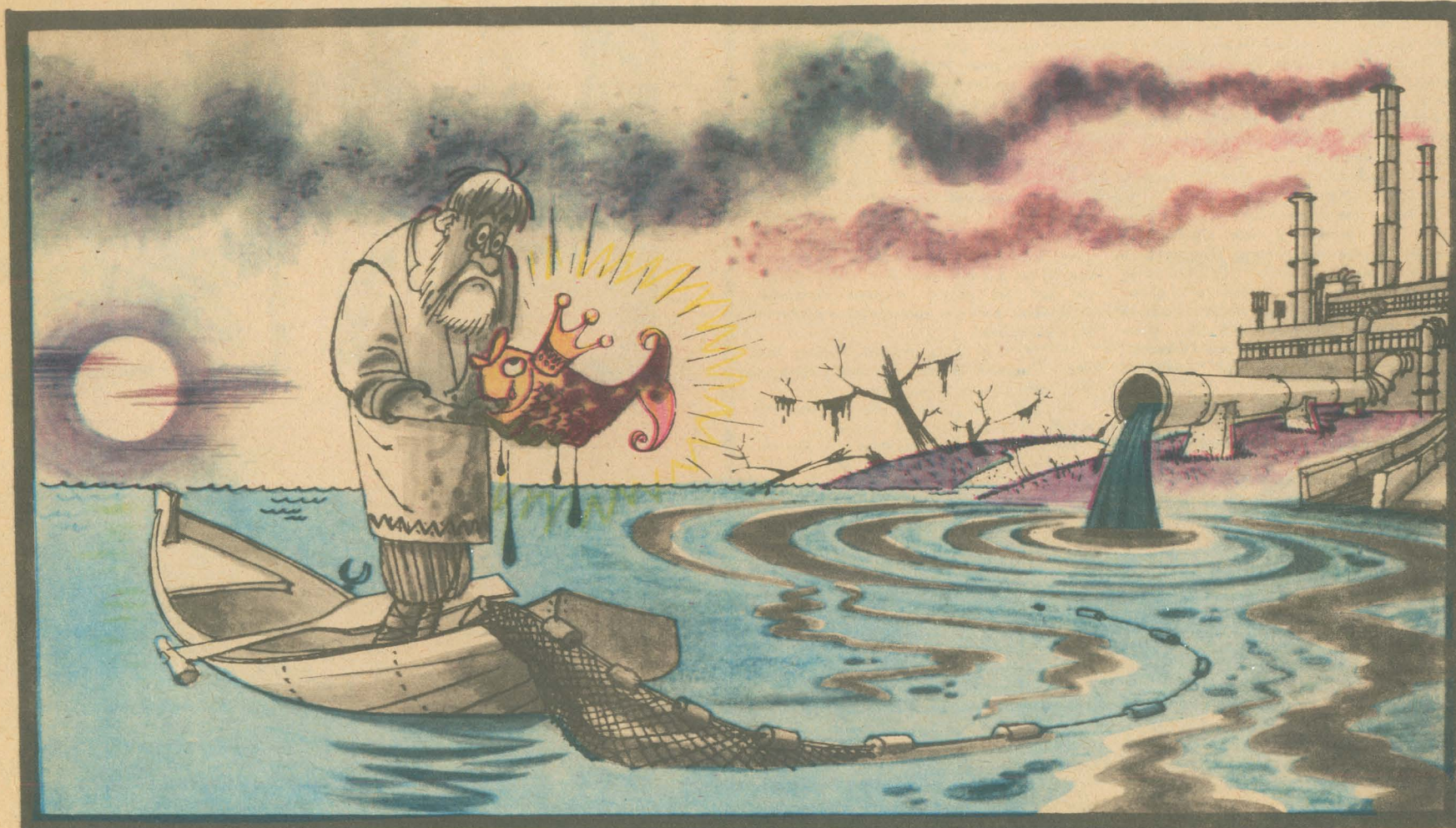
— Еге ж, — підтакує і собі завідуючий контрольно-ревізійним відділом управління Євген Олександрович Баштанов. — Температура вельми впливає. До того ж засоби замірювання надто примітивні. Похибка лише на одну поділку дає кількасот кілограмів.

Ну про що, скажіть на ласку, свідчать отакі розмови, як не про виняткову чуйність? Чуйність до марнотратників, безгосподарників і відвертих хапуг. Бо хороше, ох, як хороше почувати себе добреньким за державний кошт!

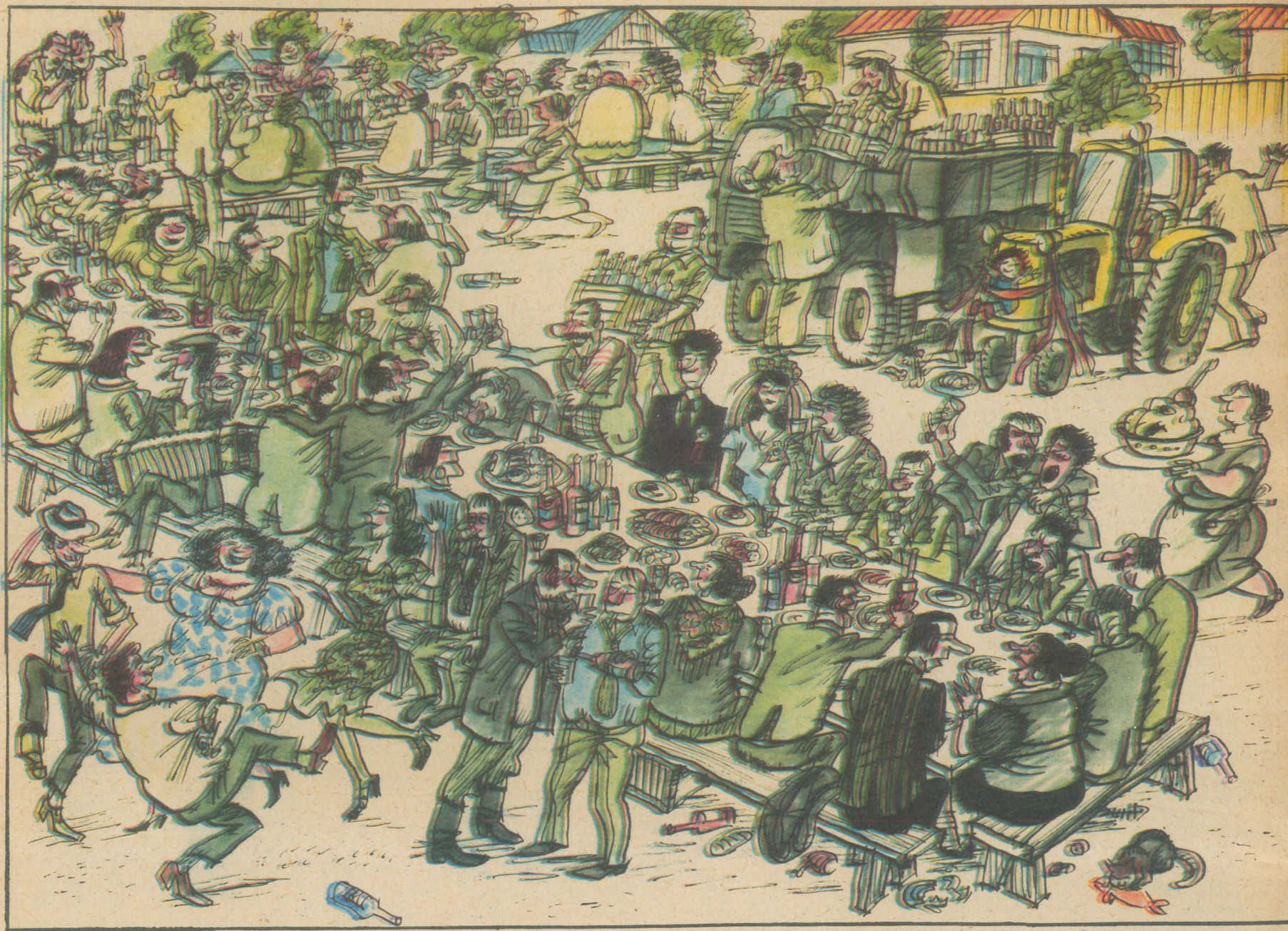
І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Забери мене звідси, краще житиму у старої в кориті!

— А чому із сусідніх сіл на весілля нікого не запросили!
— Вирішили скромно, у вузькому колі відзначити цю подію.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Хочемо їдемо, хочемо — ні, ми на трасі головні!» — любили повторювати водії автобусного маршруту № 22, що в Дніпропетровську, коли пасажирів запитували, чому вони не дотримуються графіка руху.

Дніпропетровський міськевконком на прохання Перця перевіряв роботу цього маршруту. Як повідомив редакції заступник голови міськевконкому В. Д. Кунах, водії і справді досить часто порушували трудову дисципліну. За незадовільний контроль за рухом автотранспорту на лінії, низьку виховну роботу в колективі, невиконання планового випуску автобусів на маршрут начальника автоколонни № 2 автотранспієства 03127 В. А. Гугієва з посади звільнено.

Для поліпшення транспортного обслуговування мешканців житлового масиву Одиноківка відкрито додатковий маршрут № 22-А.

У нашому місті сталася пригода, про яку місцеві кумасі чоловічого й жіночого роду шепочуться ось уже котрий тиждень.

Слід сказати, що в нашому місті давненько вже повідкривалися закритого типу фінські лазеньки-сауни, і володарями таких лазень вважаються деякі господарські установи на чолі зі своїми керівниками. Отож потрапити в таку відкриту закритого типу лазеньку-сауну не так то й просто!

Уявіть собі таку лазеньку-сауну: Апетитно пахне сухим паром. На лавочці, накритій простирадлом, стоять дві пляшки коньяку й тарілка з закуском, а поруч, на другій лавочці, сидять розімлілі дядечки, сьак-так прикривши свої телеса такими ж простирадлами, і благоденствують. Їх — троє, а так і називатиму їх тут: перший, другий і третій.

Перший, розливши коньяк по чарках, проголошує тост. Говорить він приблизно так:

— Я пропоную цей тост за те, що нас усіх об'єднує як керівників, здавалось би, цілком різних галузей нашого міського господарства! Уточню: я пропоную тост за нашу сауну, за це чудове творіння сучасної санігії, за цей благословенний пар, що виганяє з на-

Леонід ЛЕНЧ

ГУМОРЕСКА

ших організмів повсякденні клопоти й турботи. За сауну!

Дружні оплески й осушування чарок.

І тут відчиняються двері й на порозі лазеньки з'являється банщик. Він каже: — Один товариш проситься до вашої компанії.

Перший голый дядечко питає:

— А який він із себе?

— Такий... статечний!

Другий дядечко радісно сповіщає:

— Це Петрович. Він мені телефонував, що запізнюється. Давай його сюди!

Банщик зникає. Двері знову відчи-

няються, і вся гола трійця дружно вигукує:

— Петровичу... Штрафну!

І раптом вони замовкають, ніби вдавналися своїм гучним привітом. Прибулий виявився зовсім не Петровичем. Він люб'язно здоровкається з кожним і питає:

— Ну, як парок?

Йому хрипко і невлад відповідають:

— Парок хороший!

А перший дядечко навіть запрошує

прибулого приєднатися до них і попаритися разом. Тим часом третій дядечко

вхопив з лавочки пляшку і ховає їх

Народні УСМІШКИ

КРАЩОГО НЕ БУВАЄ

Приїхав зять до тещі. Гостює день, другий, третій... Ото ранок вийде на ганок, потім заходить до хати й каже: — Погана погода, мабуть, ще й сьогодні залишусь у вас.

На шостий день теща встала раніше від зятя, вибігла на ганок. Потім увійшла та й каже:

— Сьогодні бог послав такий ранок хороший, що кращого не буває.

Повідомив В. ТЕРЕЗОВСЬКИЙ.
м. Северськ
Донецької області.

ТРИ ПРИЧИНИ

— Давайте, куме, вип'ємо по чарці.
— Не можу.

— А то ж чому?

— Не можу з трьох причин. По-перше, горілка шкідлива для здоров'я. По-друге, я хворий, і лікар суворо заборонив мені пити. По-третє, я вже й так сьогодні добряче випив.

МАМА-УМІЛИЦЯ

— Галю, — звертається вчителька до першокласниці, — а що вміє робити твоя мама?

— Сварити тата.

Повідомив Я. КИЧУРА.
м. Ровно.

СВОЄЧАСНО

Піп правив у церкві службу. Посередині проповіді він підняв угору вказівний палець і вигукнув «О!» По службі підійшов до попа один чоловік і запитує:

— Батюшко, чому ви посередині молитви підняли палець угору і сказали «О»?

— То я, брате, згадав, де вчора забув свої галаші.

Повідомив М. ЗУБАРЧУК.
м. Фастів
Київської області.

у себе за спиною. Зодягнутий мужчина (ви вже, напевно, здогадалися хто він; скажу лише, що він працює у нашому місті недавно) з тією ж люб'язною посмішкою каже:

— Я люблю попаритися після роботи, а не в розпал робочого дня.

Перший дядечко, кашлянувши, каже:

— А в нас тут відбувається... ну, ніби ділова нарада.

— Цікаво! З якого питання?

— З приводу резервів.

І в цей момент, як на гріх, з-під лавочки викочується порожня коньячна пляшка.

— Ну, от що, — каже прибулий уже не так люб'язно, — раджу усім вам разом і кожному зокрема подати куди слід заяви про те, що ви покидаєте свої пости за власним бажанням. Так буде краще для діла, та й для вас.

Він повертається і виходить, а вже у дверях, обернувшись, каже з люб'язною посмішкою:

— З легким паром!

В сауні відбувається те, чим Микола Васильович Гоголь закінчив свою комедію «Ревізор», — німа сцена. З додачею одного слова: «Гола німа сцена».

Переклад з російської.

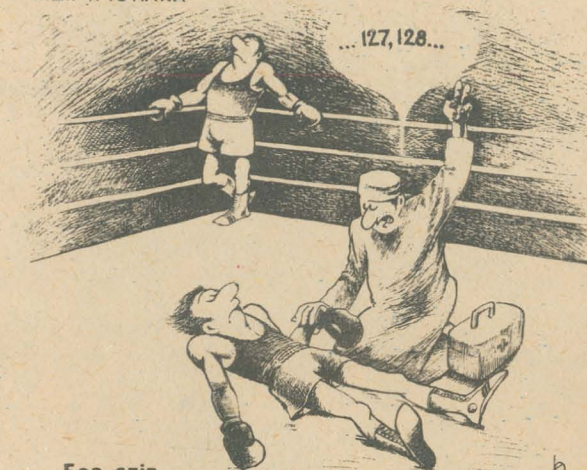
Нещодавно в Будинку архітектора м. Києва відбулася виставка малюнків карикатуристів-аматорів під девізом «Архігум-83». Подаємо кілька малюнків з цієї виставки.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

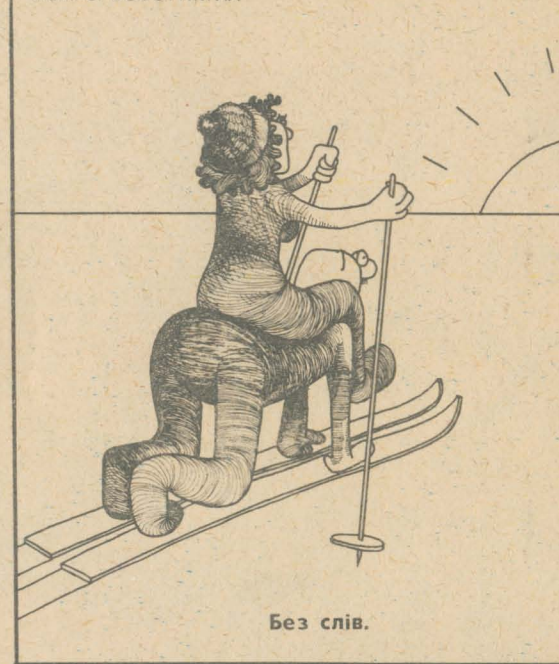
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. С. БОБОРИКІНА

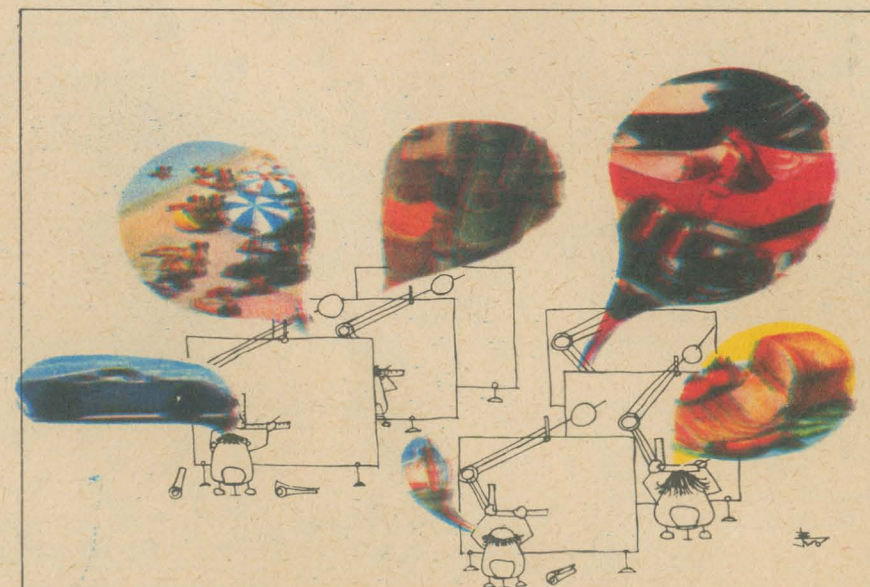
Без слів.

Мал. А. КАЗАНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. КУДІНА

Що в кого на думці!

ОЦЕ РОЗТЛУМАЧИВ!

Кривавому антинародному піночівському режимові дедалі стає все сутижніше. Отож не диво, що сам чилійський диктатор узявся докопати-ся до причин цієї скрути.

Як повідомляє агентство Асошіейтед Пресс, виступаючи по телебаченню, Піночет сказав буквально таке: «Ми є свідками деморалізації нашого народу, який не наслідуються виступати на захист уряду».

Бачите, як усе лєпсько виходить! Народ, значить, винен: бракує йому сміливості проти самого себе, проти зростання своєї самосвідомості виступити, кинутися усією громадою на захист ненависного уряду від гніву та невдоволення народного.

І сміх, і гріх

ВИМОГИ ЗРОСТАЮТЬ

Щоб полонити серце дами, середньовічному рицареві досить було мати приємну зовнішність і благородну душу. Про вимоги ж, які ставлять деякі сучасні перебірливі дами перед своїми майбутніми обранцями, може якоюсь мірою свідчити хоча б ось така, вміщена в західноберлінській газеті «Тіп», об'ява: «Інтелігентна сорокарічна жінка... шукає працьовитого домогосподаря, який зміг би вирішувати всі насушливі господарські проблеми... і у вечірньому костюмі, і в фартусі мав би вигляд джентльмена. Бажано з освітою і смаком до літератури».

Рицарям, думається, було легше.

Так звані американські військові «радники» із зброєю в руках беруть безпосередню участь у сутичках з патріотами Сальвадору.

(3 газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Дякуємо за підкріплення!

Що так, то таки так

Радянський Союз, твердить він, є «зло в сучасному світі». Коли в світі є таке зло, «за велінням святого письма й Ісуса Христа ми повинні чинити йому опір усіма силами», заявляє президент...

Найбільше занепокоєння, причім схоже, що президент явно не жартує, викликає той факт, що його концепція «холодної війни» як священної війни передбачає не лише, що інша сторона є «осереддям зла», але й що ми являємо собою осереддя доброчесності. Непомірна впевненість у своїй правоті, переконаність у своєму призначенні як партнера всевишнього — небезпечна річ. У цьому плані Рейган проявляє бездумну впевненість у собі. Виступаючи в Орландо, він, здавалося, був цілком певний того, на яких позиціях стоїть бог стосовно складних проблем нашого віку. Бог — із нами, бог — прихильник «холодної війни», бог — проти заморожування ядерної зброї, одне слово, бог — республіканець-рейгановець. Ця впевненість надміру скидається на визначення фанатика як людини, яка переконана, що робить те, що «зробив би бог, якби він знав конкретні обставини».

Однак Рейгану не завадило б згадати мудрий вислів Кальвіна Куліджа, який є для нас ідеалом президента: «Один із перших уроків, які повинен засвоїти президент, — збагнути, що кожне його слово важить цілу тонну».

Розважливі політичні дії не плутають партійних платформ із десятьма заповідями. Їх увага досить поглинута проблемами державної політики. Видавати минулі політичні уподобання за мудрий замисел всевишнього — не тільки самовпевнено, а й небезпечно.

А. ШЛЕЗІГЕР,
професор історії
Нью-Йоркського університету.

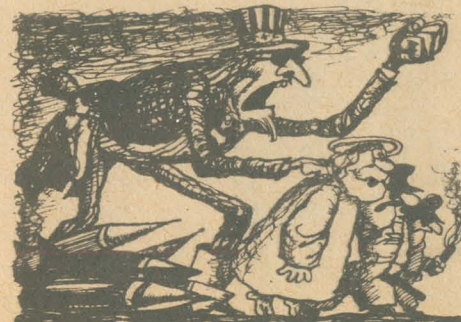
Крилаті ракети наземного базування ми можемо використати тільки в Європі. Ми вели в Європі першу світову війну, ми воювали в Європі під час другої світової війни і хотіли б вести третю світову війну теж у Європі...

Рішення про застосування ядерної зброї в Європі належить Сполученим Штатам, і тільки їм. Один із найбільших міфів, які поширюються в Європі, полягає в тому, що країни НАТО так чи інакше дістануть право голосу в питанні про те, застосовувати Сполученим Штатам ядерну зброю чи ні. Вони цього права не дістануть.

Директор американського інформаційного центру з воєнних проблем контр-адмірал Дж. ЛАРОК.

Ціль адміністрації Білого дому... підтримати уряди Гватемали і Сальвадору, хоч якими кривавими вони не були б, і оголошувати комуністами всіх, хто не згоден із цією політикою.

«Нью-Йорк таймс».

іноземного З гумору

Лікар:
— Сер, ваша хвороба збагатить медицину!
Пацієнт:
— А я думав, що обійдуся десятьма доларами.

— Що таке економіст, містер Сміт?
— Це людина, яка знає про гроші більше, ніж ті, хто їх має.

— Я зробив літературу своїм бізнесом.
— Вдалось щось продати?
— Все, крім костюма, який на мені.

— Ви коли-небудь в житті заробили хоч долар? — питає суддя в жебрака.
— Так, ваша честь. Я голосував за вас на останніх виборах, — відповів той.

До містера Хокінса з провінції приїхав знайомий погостювати. Час ішов, але гість додому не збирався.
— Чи не скучила за вами дружина та діти? — запитав одного разу містер Хокінс.
— Мабуть, ви маєте рацію, друже. Я сьогодні напишу, щоб і вони приїхали.

До зубного лікаря звернувся пацієнт з проханням вирвати хворий зуб. Довідавшись, скільки це буде коштувати, пацієнт вигукнув:
— Десять доларів за п'ять хвилин! Дорого!
— Якщо хочете, я можу тягнути його цілий день, — відповів лікар.

Банкір повів до зоопарку сина. Переходячи від клітки до клітки, син пустував, дражнив звірів.
Батько звернувся до власника зоопарку:
— Скільки коштує оцей зоопарк? Я б купив для сина.

Власник зоопарку зацікавлено глянув на мільйонера:
— Краще скажіть, скільки коштує ваш син. Він підійде для нашого зоопарку.

— Тату, я дуже часто читаю про людей: «Бідний, але чесний». Чому ніколи не пишуть: «Багатий, але чесний?»
— Ти що, синку? Ніхто в це не повірить, — відповів батько.

Вона: «У тебе багато бідних родичів?»
Він: «Я не знаю жодного».
Вона: «А багатих?»
Він: «Жодний не знає мене».

Актор, якому нічим платити за квартиру, переконував хазяїна:
— Через двадцять років перехожі будуть вказувати на ваш будинок і казати: «Тут жив Даубер!»
— Якщо ви не сплатите боргу, перехожі будуть казати це вже завтра!

Переклад з англійської
Ю. БРОДСЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА СИГНАЛАМИ ЧИТАЧІВ —

з Кіровоградської області: «До ручки довів ферму № 3 завідувачий Крюченко П. А., — писали Перцеві з колгоспу «Україна» Добровеличківського району. — Роботу занедбав, корми розбазарює, ставиться до підлеглих по-хамському». На прохання редакції цей лист перевірили народні контролери. Голова районного комітету народного контролю тов. Константиновський сповістив про вжиті заходи: Крюченка з посади звільнено, з керуючого відділенням Грозного за приписки заробітної плати утримано в прибуток колгоспу 120 крб.

з Вінницької області: забудовниця Є. А. Руда (село Снігків Мурованокуріловецького району) поділилася з Перцем своєю бідною: ще у 1982 році сплатила вона гроші Котюжанівській ділянці побуту за будматеріали та спорудження будинку, але нічого їй так і не зробили. Перець поділився у зв'язку з цим своїм обуренням із райвиконкомом. І ось позитивний наслідок: матеріали Є. А. Рудій завезено, усе, що належить, зроблено. А майстра Котюжанівської ділянки Бзовську Н. І. з посади звільнено. Про це повідомив редакції голова райвиконкому тов. Марецький.

з Полтавської області: А. О. Семик, мешканець села Орлика Кобеляцького району, здав на гарантійний ремонт до дніпропетровської майстерні об'єднання «Побутрадіотехніка» свою радіолу «Рекорд». Чотири місяці мудрували над нею майстри, але, так нічого й не вимудрувавши, написали замовникові, буцімто у них немає запчастин. Ображений А. О. Семик звернувся до Перця. Після його втручання і запчастини знайшлися, і винних покарали: як видно з відповіді Перцеві головного інженера республіканського об'єднання «Укрпобутрадіотехніка» тов. Ковтуна, за низький рівень роботи майстерні бригадира Півненка В. І. звільнено з посади, те ж саме спіткало — за халатність, тяганину та бездушне ставлення до замовників — приймальника апаратури Кобушка А. І., майстрові Сидорову А. П. оголошено догану. А перед А. О. Семиком керівники дніпропетровського об'єднання вбачилися.

З ПЕРЕЛЯКУ

Бігла ящірка по полю.
Де б наїстися уволу?
Зупинилася на мить,
Щоб комашку ухопить.

Поряд зайчик пробігав,
Дуже ящірку злякав.
Затремтіла, наче лист,
І в траві згубила хвіст.

ТАРАСИК І КАРАСИК

Скоромовка

На гачок попавсь карасик —
Упіймав його Тарасик.
Стрепенувся той карасик —
Упустив його Тарасик.

Василь КРАВЧУК.

СОЛОДКА РОБОТА

Солодку роботу дала мені мати:
Червону малину в садочку збирати.
Вже сонце сховалось за листя зелене,
Та досі порожнє відерце у мене.
І так мені добре — співати охота.
Це щастя, коли до вподоби робота!

Петро СОРОКА.

СКУЧИВ

Настали літні канікули. Гриць
зітхнув і каже:

— Ой, скоріше б ті канікули
закінчувалися.

А батько:

— Що, скучив за школою?

— Ні, — відказує Гриць, — закор-
тіло тих пиріжків, що мама завжди
до школи давала...

Григорій РІЗНИК.

ЩУКА-ЗЛЮКА І ПЛІТОЧКА-НИТОЧКА

КАЗКА

У невеличкій мілководній річечці,
зарослій високим очеретом і лататтям,
жила гострозуба Щука-злюка.

Чимало на своїм довгім віку вона
завдала лиха маленьким рибкам. Найбіль-
ше діставалося спокійним Плїточкам. От
зібралися якось вони у тихій заводі та
й стали гуртом думати-гадати: «Як же нам
далі на білому світі жити?! Геть зведеться
всенький наш рід! Вже й так нас мало
лишилося...»

І тут подала свій голосок тонесенька,
як ниточка, Плїточка:

— Не сумуйте, любі сестрички, жур-
бою своєму горю не зарадимо! Я оце
придумала, як нам найхутчіше розквитати-
ся з проклятою Щукою-злюкою.

Плїточки лише поглянули одна на одну
і недовірили посміхнулися:

— І що ти таке вигадуєш? Та вона

ж тебе, мов ікринку, проковтне.

А Плїточка, махнувши вузькими
плавниками, попливла проти течії, відшу-
кала в густій осоці Щуку-злюку та й каже:

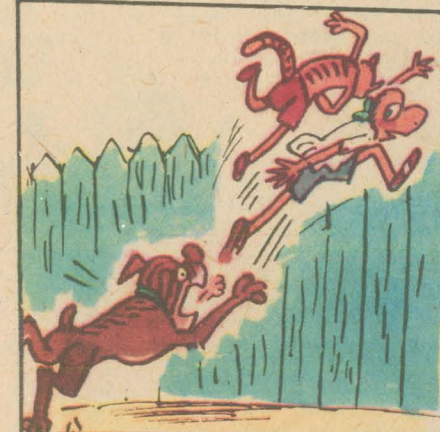
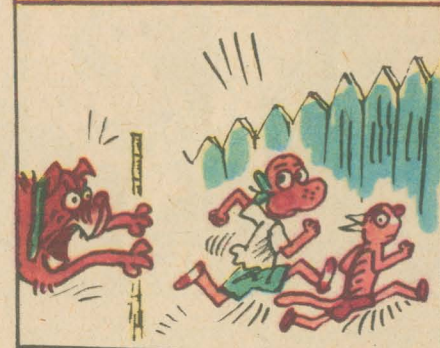
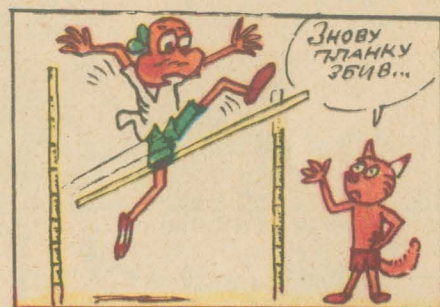
— Агов, лиходійко! Годі тобі вилежу-
вати боки. Давай позмагаємося, хто з нас
виявиться спритнішим і першим до фінішу
допливе!

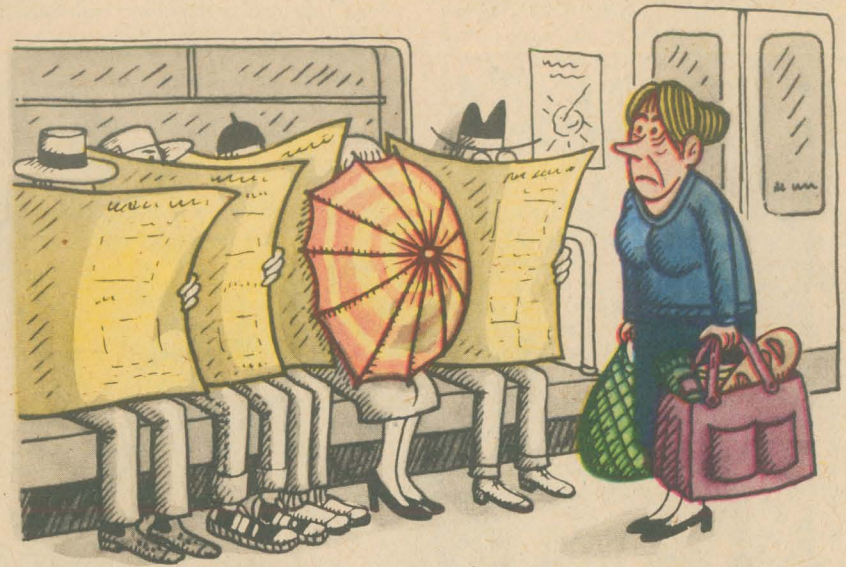
Розгнівалася Щука-злюка, роззявила
широкезну, мов ворота, пащу і кинулася
на Плїточку — хотіла її з'їсти. А та круть-
верть хвостиком, попливла і вскочила
у ятір, замаскований в пахучій лепесі.

А Щука-злюка за нею.

Тонесенька Плїточка вискочила в пер-
шу-ліпшу дірочку, а Щука-злюка борсала-
ся в ятері, доки не прийшов рибалка і не
вкинув її в свою полотняну торбу.

Михайло ХИЖКО.

Без слів.

ЙОГО СВЯТИНЯ

Його святиня — грошки у схованці,
Все інше — блеф, пустопорожній звук.
Якщо із нього витрясти карбованці,
Він сам залишиться, немов пустий капшук.

ДИНАМІЧНА ЕПОХА

Така епоха динамічна нині,
Що в безкінечній метушні і біганині
Ми гарне часом помічаємо в людині,
Коли вона уже у домовині.

ПРО ХАМСТВО

Ми звикли: нахаба малюється чорним,
Виводиться він і страшним, і потворним,
Але ж у житті ще трапляються хами,
Одягнені модно й пропахлі духами.

ПРИСТОСУВАЛИСЬ

Дивуєтесь, що всякі хитруни
Благополучно здрастують і досі?..
Нічого дивного... Вони, як таргани,
Що звикли плавати навіть в хлорофосі.

ЧИМ ВИЩА ПОСАДА

Чим вище піднявся по службовій драбині,
Тим більше добра ти повинен зробити людині.
А от у житті ще подекуди часом буває:
Чим вища посада, тим вище він ніс задирає.

ПОБАЖАННЯ

Дає посада грошки і владу,
А розуму вона не додає,
Тому-то й бажано, щоб керівну посаду
Давали тим, у кого він вже є.

НЕ ДОПОМОЖЕ...

Уставив книжками полиці Хома,
Щоб думали: в нього багато ума,
Але якщо штуки тієї нема,
То тут вже нічого не вдіє й Дюма.

ГОРІЛ Крутіяк

У чотири рядочки**ЕГОЇСТИ**

Син поклав на ніжку ніжку
І цигарку смалить в ліжку...
— Ох і предки — егоїсти:
Не несуть і досі їсти!..

ПЕРЕРІС

Як Вова пустував, казали: — Це пусте!
Пролине час, і він переросте...
Та от настав, нарешті, і фінал:
Ті пустощі переросли у кримінал.

УЧЕНИЙ ГЛІБ

Пустодзвоненко Гліб — перспективний учений,
В дисертації вчив їсти хлібчик печений.
І тепер, кажуть, в того ученого Гліба
Є на всеньке життя — і на хліб, і до хліба.

ЩЕ РАЗ ПРО ЗАБРУДНЕННЯ РІЧОК

В науці відбулася революція,
Та шкутильгає й досі еволюція,
Бо риба і у вік цивілізації
Не виживає ще в каналізації.

ТЕЖ ТЕМА...

Знайшов поет, і зовсім недалеко,
Для творчості дороговказну зірку:

Про кожен свій стрибок у гречку
Писав по циклу він, а то і цілу збірку.

З ГАРМАТИ ПО ГОРОБЦЯХ

По горобцях з гармати у минулім
Стріляв літературний молодець.
Тепер замовк... І у гарматнім дулі
Змостив собі гніздечко горобець.

ВОВК НА ДІЄТІ

У Вовка в нирках почалися болі.
Солоного, сказали, ані грама!..
— О боже мій!.. Та що ж це буде?.. Драма! —
Вовк прохарчав і Зайця з'їв без солі.

НЕОБАЧНИЙ РЯБКО

Лизав Рябко хазяйську руку вічно,
А раз не витримав — вкусив, а не лизнув...
Забулося лизання довговічне,
Запам'яталось те, що він гризнув.

НОРМАЛЬНО

— Ну, як життя? — спитав Собаку Кіт.
— Нормально! — каже. — Все як слід!..
Думки хазяйські я з півслова розумію
Й на задніх лапках теж ходить умію.

ЛЕВ І ОСЕЛ

Зустрівся Лев з Ослом і посміхнувся кисло:
— Ну, ти й дурний! — позбиткувався над ним.
— Ось почекай, я сяду в твоє крісло,
Тоді побачимо, хто буде з нас дурним!..

ЧИЖИК

Чижик-пижик вийшов з дому,
Шкіряна під крильцем папка...
Мабуть, важний... Бо на ньому —
Пижикова шапка!

ЛИС-ПРОПОВІДНИК

Квочці проповідь Лис у тихенькім садочку
Про любов і про мир намагався читати...
Квочка слухає Лиса... Підтакує Квочка...
А тим часом в курник заганяє курчата.

Мал. О. СЕВЕРИНА

— А я тебе розіграв. Ніяких контролерів сьогодні не буде!

ВІБРИКИ ПЕТАСА

«Ой, сиджу я на балконі,
А в конюшні іржать коні».

М. П-ко з Вінниці.

— Мабуть, наслухалися Ваших віршів!

«— Та брешеш! Каже жінка-сміло,
Нема вже мамонтів давно,
Може то слон, може слониця,
Воно в наш вік вже все одно».

С. Б-енко із Запорізької області.

— Що подіш — емансипація!..

«У селі Зелене поле
Де ледацюгою один Кіндрат,
Головує у сільраді
Всім відомий Гнат.
А дільничний там Кирило,
В опорункті там Данило».

С. М-енко з Миколаївщини.

— Підкидаємо Вам іще кілька свіженьких рим:
у селі Зелене Поле, окрім названих Вами осіб, ще
живуть Іван і Степан, Петро і Дмитро, Семен і Євмен,
Андрій і Сергій, Грицько і Стецько, Вадим і Савра-
дим, Овсій і Олексій... Можна також, для оригіналь-
ності, римувати ще й так: Хома — кума, Антон —
самогон, Параска — закваска, Одарка — чарка
(сварка, шкварка, припарка і т. д., і т. п.) Чекаємо
нових, самобутніх творів!

«Давно, друзі, це було,
Там, де Кизил-Куми
В одному селі жило
Три веселих куми».

Л. Б-чук з Ровенщини.

— Який рідкісний збіг! А ми оце зовсім недавно
довідалися ще про одне село, там, де бабаба, і у тім
селі жило три веселі баби!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Шановні товариші колгоспники! Правління
колгоспу просить вас здавати своє молоко на
молокоприймальні пункти. У тих, в кого
жирність буде найвища, будемо вішати біля
контори і оголошувати по радіо. Правління
к-пу».

(З об'яви).

Надіслав М. ЛЕСІВ.

«О Б'ЯВА!

Хто знайшов олімпійку в «мужській душі»
просимо занести в 503 ком.
Будемо дуже вдячні».

Надіслав Б. СОЛЯНИК.

«НАЧАЛЬНИКУ УПО УВД
КИЕВСКОГО ОБЛИСПОЛКОМА

30 июля инспекцией пожарной охраны были
опечатаны маг. «Хозтовары» и подсобное
помещение маг. ТПС с. Рогизна.

Для ускорения нарушений пожарной без-
опасности правление Шамраевского с/р про-
сит вскрыть указанные объекты.

Пожарную безответственность гарантиру-
ем.

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ ПРАВЛЕНИЯ
ШАМРАЕВСКОГО С/РОБКООПА
М. ШАБАТИН».

(З офіційного листа).

Надіслав В. РЕШЕТНЯК.

«Водіїв, які були в нетверезому стані
і розбилися, відправити на ремонт в Велико-
Рублівське відділення «Сільгосптехніка» за їх
рахунок».

(З рішення правління).

Надіслала Г. ЗАРУДНЯ.

Розглумач, будь ласка, працівникам Кремидівської сільгосптехніки
(це — у Комінтернівському районі нашої області), що фарбою хлібні валки
не підбирають. Підбирач від комбайна «Нива» ми здали туди на ремонт,
а його там лише пофарбували, та й то неякісно. Вали в підбирачі зовсім
негодящі, пружини не замінені, редуктор не розбирався... Словом, якщо
кремидівські ремонтники так і хліб їдять, як працюють, то я їм не заздрю.

с. Новоборисівка
В. Михайлівського району
на Одещині.

Ти, звичайно, знаєш таке прислів'я: «Танцювали, танцювали та й не
вклонилися». То воно про наш Будинок культури. Збудував його три роки
тому Баранівський міжколгоспбуд і здав в експлуатацію... без сцени. Хоча,
зрозуміло, експлуатувати його в такому стані не можна.

Одне слово, якщо будівельники танцювали, танцювали і не вклонилися,
то нашим учасникам художньої самодіяльності і танцювати немає де. Бо
навіть кінофільми зараз доводиться демонструвати у приміщенні, яке
призначалося для магазину.

с. Смолдерів
Баранівського району
Житомирської області.

Друже перече!

Ось таку телеграму одержала наша школа-ін-
тернат № 1 від Київського екскурсійного бюро:
«Связи снятием автоты КД 945 экскурсия 25 маям-
на состоится лжеимес возврат кенег решитъ от-
деле...»

Як ти догадуєшся, в жодному словникові таких
слів немає. Не змогли нам їх розшифрувати
і у відділенні зв'язку № 115, яке нам цю телеграму
вручило. І хоч ми не розуміємо, за що зняли автоты
і який лжеимес відбудеться 25 маямна, зате
впевнені: винним у такому жахливому перекручу-
ванні тексту взагалі не варто було б платити кенег
за халтурну роботу.

Р. ГЛИНКА, голова профкому
школи-інтернату № 1.

м. Київ.

Правду кажуть, що стислість — сестра таланту.
Цей афоризм справедливий і тоді, коли мова йде не
про літературу. Я от, наприклад, написала в ужго-
родський жек № 6, що наш будинок №2/16 на
площі Возз'єднання потребує ремонту. І одержала
надзвичайно лаконічну відповідь начальника жеку
О. Б. Заревича: «Вашу заяву розглянуто. Відпові-
даємо, що Ваш будинок запланований на капіталь-
ний ремонт. Недоліки, перелічені в заяві, будуть
усунуті». А коли, в якому столітті? Про це
тов. Заревич умовчує.

Хіба не свідчить така стислість про наявність
бюрократичного таланту?

м. Ужгород.

А. ВАЛЬТЕР.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Ю. Рум'янцева («Кіперуш», м. Кишинів)

— Товаришу голова, прошу звільнити мене з ферми, не можу я більше дивитися на поросят.

Мал. Е. Гельмса («Чаян», м. Казань)

Мал. О. Калласа («Піккер», м. Таллін)

— Забороняють у робочий час ходити по магазинах і сидіти в кафе! А що мені робити з тим робочим часом!

Мал. Е. Дішасва («Чаян», м. Казань)

Без слів.

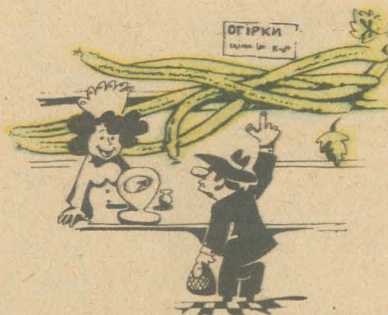
Мал. Ю. Язана («Кіперуш», м. Кишинів)

— Вірно, жінко, кажеш! Навіщо нам вікна! Краще хай іще один килим висить...

Мал. В. Павлова («Хенек», м. Уфа)

— Відміряй мені метра півтора.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Голова колгоспу «Шлях Леніна» (Єланецький район) Конобеев Г. А. вважав, що у повсякденній роботі неможливо обійтися без міцних слів. Щодня свій багатющий специфічний лексикон він використовував на повну потужність. Адресуючи його своїм підлеглим. Про це писалося у фейлетоні «Матюк як запорука успіху...», опублікованому у № 1 журналу.

Після виступу Перця секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Шараєв повідомив, що рішенням бюро Єланецького райкому партії Конобееву Г. А. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. А Єланецькому райкому партії вказано на недостатню виховну роботу з керівниками трудових колективів.

◆ У № 2 журналу було вміщено листа про те, що у мешканців міста Буська часто бувають перебої з водою.

Заступник голови виконкому Львівської облради П. І. Шавков повідомив редакції, що виступ Перця про незадовільне водопостачання міста Буська було розглянуто в обліковій картці. Для кращого забезпечення питною водою жителів районний комбінат комунальних підприємств ввів у дію додаткову свердловину. Нині ведуться роботи по будівництву ще однієї насосної станції. А для проведення капітального ремонту та реконструкції об'єктів водопроводу міста замовлено технічну документацію.

◆ Про те, що у селі Новодобрняк протягом кількох місяців не працював магазин, бо керівники Добровеличківської райспоживспілки ніяк не могли підібрати туди продавця, писалося у листі, що був надрукований у «Перці» № 3.

Як повідомив голова правління Кіровоградської облспоживспілки В. М. Кондратюк, листа цього було обговорено на засіданні правління облспоживспілки. Нині продавця підібрано, і магазин щодня працює.

◆ У селі Кошляки (Тернопільщина) вже давно закрили на ремонт баню. А от коли її збираються відкрити, ніхто сказати не міг, бо ремонт ішов так, як мокро горить. Лист про це надійшов до Перця.

Заступник голови Підволочиського райвиконкому Б. І. Богун повідомив, що в бані повністю замінено водопровід, котли, проведено сантехнічні та малярні роботи, і баня тепер регулярно діє.

◆ Жителі села Літки (Житомирська обл.) поскаржилися редакції на те, що у них є один дерев'яний місток, але і той аварійний.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Лугинської райради С. І. Терещенко повідомив, що силами місцевого радгоспу замість дерев'яного містка побудовано залізобетонний.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 14 (1152)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.06.83. Підписано до друку 04.07.83. БФ 11678. Формат видання 70 × 108¹/₈.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 03235.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Що ховається за димовою завісою.

ПОЛІЦІЯ НА СТОРОЖІ

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ану, витягай свій гаманець, поки його в тебе інші не відібрали!